

КАКВО СТАВА С ЦЪРКВАТА, КОГАТО ПРОПОВЕДНИЦИТЕ СПРАТ ДА ПРОПОВЯДВАТ ПРОТИВ ГРЕХА

Дейвид Уилкерсън
17 Януари 2005

Вероятно сте запознати с историята на цар Давид и прелюбодейната му афера с Витсавее, която завърши с нейната бременност. Веднага след като разбра, че е бременна, тя изпрати писмо до Давид, в което пишеше: „Очаквам дете“.

Когато Давид прочете писмото, той изпадна в паника. Репутацията му на благочестив, праведен мъж беше в опасност. Това бе човек, написал повече от 3000 псалма и духовни песни. Той беше Божия инструмент за съсичането на враговете на Израел и беше показал на света какво означава да имаш голямо сърце за Бог. Затова, в паническото си състояние, Давид мислеше не само за собствената си репутация, но и за Господната. Ако грехът му бъдеше изобличен, той щеше да бъде свързан с името на Бог. В ума му нахлу вероятността за огромен скандал. Така че, Давид изработи план да покрие аферата си с Витсавее и пристъпи към изпълнението му, изпращайки послание до Йоав – главнокомандващия на неговата армия. Посланието гласеше: „Изпрати ми хетееца Урия“ (2 Царе 11:6).

Урия беше съпруг на Витсавее и пехотинец в израелската армия. Очевидно той беше част от елитните части, защото Библията го описва като един от тридесет и седемте силни мъже на Давид (виж 23:39). Когато Йоав получи вестта от Давид, сигурно е заподозрял нещо. Той познаваше сърцето на Давид, включително похотливите му наклонности. Въпреки това генералът нареди на Урия да отиде до Ерусалим, за да види какво имаше да му казва Давид. Когато пристигна Урия, Давид го прие в царската си резиденция и веднага проведе военен разговор с него. Той попита: „Как върви войната? И как се справя генералът ти? Разбират ли се войниците?“ Урия сигурно се питаше: „За какво е всичко това? Аз съм просто пехотинец. Не съм направил нищо, че да заслужи това внимание.“ А може и той да се е усъмнил. Може да е чул слухове за аферата на жена си (въпреки, че Библията не казва дали това е било известно на всички или не).

Истината е, че Давид искаше да нагласи нещата. Царят си мислеше, че проблемът му ще се разреши, ако успее да вкара Урия в леглото на Витсавее за една нощ. Тогава той щеше да си помисли, че жена му е забременяла от него. Давид му каза: „От много време си на бойното поле, сигурно си изтощен. Защо не се прибереш вкъщи и не си починеш? Ще ти изпратя специална храна, така че да прекараш добре.“ Но когато Урия си тръгна, той не отиде вкъщи. Вместо това преспа в караулното помещение пред дома си. Когато на следващия ден Давид научи за това, той повика Урия и го попита: „Защо не отиде при жена си снощи?“

Урия отговори: „Господарят ми Йоав и слугите на господаря ми са разположени на стан на открито поле. Да отида ли аз у дома си, за да ям и да пия, и да лежа с жена си? Жив си и жива душата ти — няма да направя такова нещо!“ (2 Царе 11:11). Урия мислеше единствено за колегите си войници. Лоялността му трябва да е посипала като с горещи въглени главата на Давид.

В този момент паниката на царя нарасна. Той бързо нареди на Урия да остане в Ерусалим още една нощ. След това приведе в действие друг план. Тази нощ щеше да покани Урия на вечеря, да сложи пред него много вино и да го напие. Ако съзнанието на Урия се замъглеше, той щеше да забрави за войниците и да поиска да легне с жена си.

Можете ли да си представите този благочестив цар, проповедник на праведността как се опитва да напие един от верните си войници? Точно това направи Давид. И планът проработи – Урия се напи. Давид нареди на охраната в двореца: „Отведете този човек в леглото му.“ Но Библията отново казва: „И вечерта той (Урия) излезе да легне на леглото си със слугите на господаря си, но не слезе у дома си“ (11:13).

В този момент паниката на Давид излезе извън контрол. Той знаеше, че трябва да предприеме драстични действия. Така че, написа писмо на Йоав, като му заповяда да постави Урия на фронтовата линия, където битката беше най-гореща. Тогава, когато врагът атакува, Йоав трябваше да изтегли всичките си части, освен тази на Урия. Накратко, Давид искаше да убият Урия.

Давид подаде запечатаното писмо на Урия, като му нареди да го даде на Йоав. Урия не знаеше, но неговия главнокомандващ току що му беше връчил собствената му смъртна присъда. Когато Йоав прочете писмото, той прозря плана на Давид. Въпреки това се покори на заповедта на царя. Той изпрати Урия на самоубийствената мисия. И точно както го беше планирал Давид, войникът беше убит в битката.

Трудно е да приемем, че благочестив, праведен човек като Давид, можеше да падне в такъв грях. Дори и днес, при всички тези новини за изнасилвания, насилие и убийства, историята на Давид се отличава като една от най-лошите грешки, които някога някой лидер е правил. Защо? Тя се случи на Божий човек – някой със страст към праведността.

Може би си спомняте какво се случи след това. Витсавее оплаква смъртта на съпруга си в продължение на седем дни според Закона. След което Давид я доведе в двореца, където тя се присъедини към харема му от жени (той имаше вече пет). В крайна сметка Витсавее роди дете на Давид и цяла година след убийството, той не се покая за действията си. Всъщност, Давид оправда смъртта на Урия пред Йоав чрез случайностите при война: „Мечът поглъща един или друг“ (11:25).

Давид може и да приемаше греха си леко, но Бог – не. Библията казва: „Но делото, което Давид беше извършил, беше зло пред Господа“ (11:27).

Слава на Бог, Давид имаше пастир, който не се страхуваше от хората.

Пророк Натан беше пастира на Давид и той не се страхуваше да изобличи греха на стадото си, включително и на самия цар. Аз считам Натан за благочестив пастир, който скърбеше поради греха на събранието си. Това, че Давид – човек, когото всеки считаше за праведен и благочестив, покриваше греха си, трябва дълбоко да го е наскърбило.

Натан знаеше всичко, което беше направил Давид, защото Святия Дух му го беше изявил. Праведният цар беше нарушил светите заповеди – беше пожелал жената на друг мъж и я беше откраднал от него. Беше извършил прелюбодеяние с нея. Беше извършил и убийство, за да прикрие всичко това. Как се справи Натан със ситуацията. Как този проповедник на праведността укори някой, който прикриваше ужасния си грях?

Много млади служители са ми задавали подобни въпроси: „Как да се справя с греха в събранието ми? Толкова много двойки се развеждат, а други живеят в прелюбодеяние. Знаем, че съм отговорен да им проповядвам Божиата святост. Но не искам и да изгоня никой от църквата.“

Отговорът ми към тези млади служители винаги е един и същ: „Събранието ти ще чуе всичко, което имаш да им казваш, ако им го кажеш през сълзи. Не можеш да ги биеш по главата с посланието си. Те трябва да знаят, че сърцето ти е съкрушено. Опитай се да ги накараш да се покаят, като им проповядваш Божиата благодат. Да, Словото Му е двуостър меч. Но трябва да го използваш с кадифени ръкавици.“

Това, разбира се, не е отношението на всеки проповедник. Аз редовно получавам писма от християни, които казват: „Трябва да чуеш преподобния едн кой си. Той се нахвърля върху греха.“ Но в повечето случаи записите с проповедите на тези проповедници не са нищо повече от гневни тиради срещу повърхностни неща. Посланията им рядко включват Божиата милост и благодат. Вместо това те възлагат тежко бреме върху стадото си, а не мърдат и пръста си, за да ги облекчат.

Аз мисля, че Натан ни дава чудесен пример за това как един благочестив служител трябва да изобличава греха. Той не връхлетя в присъствието на Давид с размахани ръце и гърмящ глас. Не насочи злорадстващо пръст в лицето на Давид, викайки: „Ти си виновен!“ Не, той предаде на Давид страхотното изобличаващо греха Божие послание с голяма мъдрост, настойчива сила и нежна милост, използвайки една притча.

Натан каза на Давид: „Един беден човек имаше малко агънце. То беше домашния любимец на семейството и бе обичано като член на семейството. Всеки го взимаше в скута си и то искаше да бъде галено. Така че човекът го отгледа и го хранеше, като че му беше дете. Бедният човек имаше богат съсед, който притежаваше много стада. Един ден на богатата му дойде гост. Когато дойде време за вечеря, той изпрати слугата си да заколи агне, но му каза да не взима от огромните негови стада, а вместо това да открадне агнето на съседа, да го убие, сготви и сервира на госта си.“

„Тогава гневът на Давида пламна силно против този човек; и той каза на Натана: В името на живия Господ, човекът, който е сторил това, заслужава смърт; и ще плати за агнето четирикратно, понеже е сторил това дело, и понеже не се е смилил!“ (2 Царе 12:5-6)

В този момент Натан трябва да се е разплакал. Той каза на Давид, треперейки: „Ти си човекът... презря ти словото на Господа... Ти уби с меч хетееца Урия и си взе за жена неговата жена“ (12:7, 9).

Натан казваше: „Давид, не разбираш ли? Аз разказвам твоята история. Ти имаше пет жени, а открадна единствената жена на друг мъж. Не се смили над него. Изпрати го на война, за да бъде убит, така че да му вземеш агнето. Превърна се в прелюбодеец, убиец, крадец. Прие несериозно Божието Слово.“ Натан изобличи всеки детайл от греха на Давид. Но не го направи гневно, по-скоро просто говореше с царя: „Натан каза на Давид“ (12:7).

Това е моментът, в който Давид се осъзна и беше съкрушен. Когато четем писанията на Давид от този период, ние виждаме вика на съкрушеното сърце: „Костите ми са слаби. Не мога да спя. Всяка нощ обливам възглавницата си със сълзи.“ Святият Дух преследваше Давид и говореше на сърцето му, като го призоваваше да се покае. Той не можеше да избегне милостивото преследване от Бог.

Докато четях и препрочитах този разказ, Святия Дух не ме остави докато не ми покаже една мощна истина.

След като задълбочено изучавах този пасаж, започнах да викам към Бог: „О, Господи, ще бъдеш ли толкова милостив и към мен, колкото беше към Давид? Ще ми пратиш ли мощно, изобличаващо греха слово, както на него? Моля Те, Господи, ако някога изпадна в компромис, изобличи ме благочестиво чрез някой пророк, който не се страхува да изложи греха.“

Аз вярвам, че един от най-големите Божии дарове на милост към църквата Му, са верните му служители, които изобличават греха ни с любов. Аз благодаря на Бог за тях – хора, които не се страхуват да наскърбят старейшините, дяконите или богатите членове на църквата. Те се изправят очи в очи пред всеки, за да изобличат прегрешенията им с нежност и любов.

Разбира се, не всеки иска такова изобличение. Някои хора ни пишат: „Не обичам да отварям писмата ви. Чувствам се неудобно докато ги чета. Твърде разстройващи са.“ „Не мога да служа на Бог като вашия, Който винаги сочи в душата ми, за да изобличава разни неща.“ „Трябва да смекчите посланията си. Не мога да ги понеса.“

Аз знам, че като любящ пастир трябва да внимавам с тона си. Но не мога да се извинявам за това, че проповядвам осъдителна истина. Питам те – какво става с църквата, когато пасторите спрат да показват прегрешенията на хората? Къде щеше да свърши Давид, ако Натан не му беше показал злото?

Трябва да разберете, Натан знаеше много добре, че силния цар можеше да го убие по всяко време. Той беше виждал как Давид прави това много пъти. Така че, защо Натан не каза: „Просто ще бъда приятел с Давид. Ще се моля за него и ще му помагам, когато се нуждае от мен. Трябва да вярвам на Святия Дух, че ще го изобличи.“ Какво щеше да стане тогава?

Аз мисля, че без изобличителното слово на Натан, Давид щеше да попадне под най-голямото наказание познато на човечеството.

Най-лошото възможно наказание е Бог да те предаде на греха ти, да спре действието на Святия Дух в живота ти. Точно това се случва с много християни днес. Те избират да слушат само меки, угаждащи на плътта проповеди. Където няма осъдително Слово, не може да има свята скръб поради греха. А където няма свята скръб поради греха, не може да има покаяние. А където няма покаяние, има само закоравяло сърце.

Апостол Павел писа до църквата в Коринт: „Сега се радвам, не заради наскърбяването ви, а заради това, че наскърбяването ви доведе до покаяние; защото вие бяхте наскърбени по Бога... Защото скръбта по Бога води до спасително покаяние“ (2 Коринтяни 7:9-10). Павел каза, че негодуванието му против греха на коринтяните е довело до скръб по Бога, която доведе до покаяние. Това от своя страна доведе до омраза към греха у тях, до свят страх от Бог и до желание да живеят изрядно. Но това никога нямаше да се случи, ако той не беше проповядвал остро, пронизващо, осъдително слово.

Причината, поради която Павел говори толкова сериозно на коринтяните беше следната: „за да ви се яви пред Бога до колко имате усърдие спрямо нас“ (7:12). С други думи: „Не се опитвам да ви разстроя или да ви осъдя. Изобличих греха ви, за да разберете колко много ви обичам и се притеснявам за вас. Когато Святия Дух почука на сърцата ви, понякога това прилича на сурово преследване. Но това всъщност е Бог, Който ви показва нежната Си любов.“

Без такова слово, Давид със сигурност щеше да падне под голямо наказание. Той вече се беше занимавал цяла година с делата си, без да прозре какво е направил. Никой не го укори или коригира. Така че, с всеки изминал ден все повече започна да забравя за греха си. Сигурен съм, че Давид имаше проблеми със съня. Вероятно всяка сутрин се събуждаше, а над главата му беше надвиснал черен облак. Истината е, че никой, който общува интимно с Господ не може да се чувства удобно докато живее в грях.

Нека ви дам един пример. Съветвах един скъп християнски брат, който предпологах, че има афера. Когато го попитах за това, той категорично отрече. След един месец, късно една вечер той поиска да се срещнем. Когато го видях, той плачеше и беше съкрушен. Изповяда: „Пасторе, в продължение на седмици живея като в ада. Излъгах теб и Бог. Живея в прелюбодейство. Всяко послание от амвона, всяко предупреждение ми беше повтаряно, и не можах да заглуша Божието Слово.“ Святия Дух непрестанно напомнял на този човек всичките изобличаващи греха проповеди, които бил чувал и той се покаял поради това слово.

Нека ви дам и друг пример. Една сестра в Христос ми писа: „Брат Дейвид, с мъжа ми сме женени от двадесет години. Обичам го, но вероятно ще трябва да го оставя, въпреки че не искам. Не можех да разбера защо този Божий човек, който редовно ходи на църква с мен, започна да влошава характера си. Стана нечестен към мен, а между нас се издигна стена. Скоро след това се отчужди от цялото семейство. Не можех да направя нищо. Молих се и направих всичко възможно, за да се опитам да разбера защо той се отдели. След това открих причината – бил е пристрастен към порнографията откакто сме женени, а дори и от по-рано. Все още твърди, че е християнин и ходи на църква с мен, но отказва да остави порнографията.“

Този човек е на път да изгуби семейството и дома си. Той твърди, че е новороден, и че се е запътил към небето. Мислите ли, че се нуждае от потупване по гърба? Дали има нужда от това да чуе как някой проповедник му казва: „ОК си, Исус те обича“? Не, в никакъв случай! Той се нуждае от Натан, от някой, който да му каже: „Ти си виновен!“ Той трябва да бъде събуден, да гори в огъня на Святия Дух. В противен случай ще бъде предаден на греха си и в крайна сметка ще бъде унищожен.

Ако не беше Натан – ако нямаше пронизващо, пророческо слово – Давид можеше да свърши като Саул – в духовна смърт, без водителството на Святия Дух и да изгуби близостта си с Бог.

Докато той слушаше любещото, но твърдо слово на Натан, Давид си припомняше времето, в което предишния цар беше предупреждаван от един пророк. Давид беше чувал всичко за предупрежденията на Самуил към Саул. Беше чувал и за колебливия отклик на Саул: „Съгреших.“ (Аз не смятам, че Саул плака от душа, както Давид: „Съгреших срещу Господ!“)

Давид лично видя унищожителните промени, които сполетяха Саул. Този някога воден от Духа цар непрестанно отхвърляше укорителните думи на Духа, казани му от святия пророк. Скоро след това Саул започна да ходи според собствената си воля, горчивина и бунт. Накрая, Святия Дух се оттегли от него: „Защото ти отхвърли Господното слово, и Той отхвърли теб като цар“ (1 Царе 15:23). „Господ... се оттегли от Саул“ (18:12). Накрая Саул се обърна за водителство към една магьосница. Той ѝ каза: „Бог се е оттеглил от мен и не ми отговаря вече нито чрез пророците, нито чрез сънища. Затова повиках теб, за да ми кажеш какво да правя“ (28:15).

Давид си спомняше цялата лудост, грозота и ужас, които заобикаляха този човек, който беше отхвърлил Божието Слово. Изведнъж, истината прониза собственото му сърце: „Бог не гледа на лице. Съгреших като Саул. А ето сега, тук е друг пророк, в друго време, който ми предава Божието слово, както го предаде Самуил на Саул. О, Господи, съгреших против Теб! Молят Те, не отнемай Святия Си Дух от мен, както го отне от Саул.“

Давид написа: „Защото аз признавам престъпленията си и грехът ми е винаги пред мен. На Теб, само на Теб съгреших, и извърших това, което е зло в очите Ти... Очисти ме... Сътвори ми чисто сърце... Не ме отхвърляй от лицето Си и не отнемай Светия Си Дух от мен“ (Псалм 51:3-11).

Един библейски коментатор предполага, че въпреки покаянието си, Давид никога не се възстанови от грешката си. Той посочва, че от този момент нататък Библията споменава за много малко победи на Давид. По-скоро, казва той, до смъртта си Давид беше на заден план. Истина е, че Давид плати жестока цена за греха си. Всъщност, той пророкува наказанието си, като каза, че богаташа, който е откраднал агнето на бедняка трябва да го възстанови четирикратно. И точно това се случи в живота му – бебето, което Витсавее роди, умря след няколко дни. А трима от синовете на Давид – Амон, Авесалом и Адония – имаха трагична, преждевременна смърт. Така че, Давид плати за греха си с четири от собствените си агнета.

Въпреки това Библията ясно показва, че когато се обърнем към Господ с истинско, сърдечно покаяние, Бог ни води до пълно примиряване и възстановяване. Ние не трябва да свършваме като Саул, да полудеем и преживеем ужаси. Нито пък трябва да „увехнем“ и да прекараме живота си в тих срам докато Господ ни отведе у дома. Напротив, пророк Йоил ни уверява, че Бог се намесва веднага, когато се върнем при Него: „И разкъсайте сърцето си... и се обърнете към Господа, вашия Бог, защото е милостив и състрадателен, дълготърпелив и многомилостив и се разкайва за злото“ (Йоил 2:13).

Невероятно, Бог ни дава това уникално обещание: „И ще ви отплатя за годините, които изпояде скакалецът... И ще ядете изобилно и ще се наситите, и ще хвалите Името на Господа, своя Бог, който извърши с вас чудни неща. И народът Ми няма да се посрами до века“ (2:25-26). Господ обещава да възстанови всичко. Трябва да разберете, че когато беше дадено това пророчество, Бог вече беше произнесъл присъда над Израел. Но народът се покая и Бог каза: „Сега ще направя страхотни неща за вас. Ще възстановя всичко, което дяволът е откраднал.“

Възлюбени, нежната Божия милост дава възможност дори и на най-големия грешник да каже: „Аз не съм наркоман. Не съм алкохолик. Не съм прелюбодеец. Аз съм дете на живия Бог и имам всички права от небето в сърцето си. Вече не живея в осъждение, защото миналото ми е изцяло зад мен. И не трябва да плащам за никакви минали грехове, защото Исус плати цената заради мен. Нещо повече, Той каза, че ще ми възстанови всичко.“

Ето я истината за това, което се случи с Давид. Той чу Божието Слово от Натан, покая се, покори се и в резултат на това прекара остатъка от живота си, придобивайки повече знание за Бог. Господ даде голям мир в живота му, и в крайна сметка всичките му врагове бяха смълчани. Но най-ясното доказателство за Божието възстановяване в живота на Давид е собственото му свидетелство. Вижте какво написа Давид в последните си дни:

- „Господ е скала моя, крепост моя, и Избавител мой; Бог е канара моя, на Когото се надявам, Щит мой, и рога на избавлението ми; висока моя кула е, и прибежище ми е, Спасител мой е“ (2 Царе 22:2-3). Това не е свидетелството на повехнал човек.
- “Моят Бог... чу гласа ми... извлече ме от големи води... И Той ме изведе на широко, освободи ме, защото благоволи в мен“ (22:7, 17, 20). Току що видяхме всичко, което направи Давид, за да разсърди Бог. Но дори и след него, той можа да каже: „Бог благоволи в мен.“

Ето защо Давид завинаги ще бъде известен като „човек според Божието сърце“. Защото той бързо и искрено се покая от греховете си. Притчи ни казва:

- „Който внимава на изобличение ще бъде почитан“ (Притчи 13:18). Бог ще те почете, ако обичаш и се покоряваш на Неговото изобличение.
- „Презряха всичкото ми изобличение, затова ще ядат от плодовете на своя си път, и ще се наситят от своите си измислици. Защото глупавите ще бъдат умъртвени от своето си отстъпване“ (1:30-32). Ако се направиш, че не чуваш Божието изобличение, това ще те доведе до унищожение.
- „Поучителните им изобличения са път към живот“ (6:23). Просто казано, Божието осъдително Слово дава живот. Скъпи светии, истината за „твърдата проповед“, ако се проповядва през сълзи, е всъщност „проповед на благодатта“. Ако си изпитван от Божието Слово, ако Духът Му не те оставя да стоиш спокойно в греха си, тогава вероятно ти се показва милост. Това е дълбоката Божия любов в действие, която те призовава от смъртта към живота.

Ще откликнеш ли като Давид ? Ако е така, ще видиш възстановяването и примирението с Бог и Той ще възстанови всичко, което врага е откраднал. Алилуя!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
© 2005 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[What Happens to the Church When Preachers No Longer Preach Against Sin /](#)
[Какво става с църквата, когато проповедниците спрат да проповядват против греха](#)